

MEILĖ yra tai, kas TIKRAI svarbu

Per daugiau nei 35 metus, kuriuos praleidau kaip krikščionis, aš perėjau įvairius etapus ir susipažinau su įvairiomis grupėmis. Nuo ortodoksų iki pentakostalų, galiu pasakyti, kad mačiau beveik viską. Tai, ką pastebėjau neabejotinai, yra tai, kad labai retai kas nors atvirai prisipažintų, kad jis žino tik dalį tiesos, o kiti gali žinoti kitą dalį. Visada atrodo, kad mes turime visą tiesą, o kiti turi tik jos dalį ir tik tiek, kiek ji sutampa su mūsų! Taip pat mačiau obsesiją teologiniais klausimais, iki tokio laipsnio, kad daugelis grupių dėl šių klausimų priešišškai nusiteikia kitų krikščionių grupių atžvilgiu. Bet tikrai, mano broliai ir seserys, po visų šių metų galiu jums pasakyti, kad šie dalykai nėra labai svarbūs ir gali būti visai nesvarbūs, palyginti su tuo, kas tikrai svarbu. **O kas tikrai svarbu, tai mylėti vieni kitus.** Kokia prasmė turėti teologinę teisybę, bet neturėti meilės? Kokia prasmė „tikėti“ Dievu, bet neigti meilę savo artimui? Kaip sakė Jokūbas:

Jokūbo 2:19

„Tu tiki, kad yra vienas Dievas? Gerai darai. Ir demonai tiki ir dreba!“

Ar tu tiki Dievu? Demonai taip pat tiki Dievu! Tai nėra tai, kas daro skirtumą! Aš supratau, kad skirtumą daro MEILĖ. Mylėti vieni kitus yra krikščionybės širdis, jos esmė ir tapatybė. Pašalinkime meilę ir liks tik dar viena religija. Taip, toje religijoje tu tiki Dievu ir Jėzumi, bet jei tai viskas, mes nesiskiriame nuo demonų. Jie taip pat tiki!

Kaip mums sako apaštalas Jonas:

1 Jono 3:14

„Mes žinome, jog iš mirties perėjome į gyvenimą, nes mylime brolius. Kas nemyli savo brolio, tas pasilieka mirtyje.“

Kaip aš žinau, kad perėjau iš mirties į gyvenimą? Tik todėl, kad kažkada kažkur išpažinau Jėzų savo Viešpačiu? Arba todėl, kad kiekvieną sekmadienį einu į bažnyčią? Arba todėl, kad laikausi visų savo konfesijos nustatytų pasninkų? Arba todėl, kad kalbu kalbomis? Ne, nė vienas iš šių dalykų. „**Mes žinome, jog iš mirties perėjome į gyvenimą, nes mylime brolius**“, sako mums apaštalas Jonas. Meilė broliams yra tikrasis išbandymas! Nieko kito! Ir Jonas tęsia:

1 Jono 3:15-18

„Kiekvienas, kas nekenčia savo brolio, yra žmogžudys, o jūs žinote, kad joks žmogžudys neturi amžinojo gyvenimo, jame pasiliekančio. Mes iš to pažinome meilę, kad Jis už mus paguldė savo gyvybę. Ir mes turime guldyti savo gyvybę už brolius. Bet jei kas turi šio pasaulio turtų ir, matydamas savo broį stokojantį, užrakina jam savo širdį, – kaip jame pasiliks Dievo meilė? **Mano vaikeliai, nemylėkime žodžiu ar liežuvio, bet darbu ir tiesa.**“

Svarbiausia yra meilė! Todėl neturėtume stengtis laimėti ginčo dėl teologinių ar kitų klausimų. Turėtume stengtis mylėti. Nes net jei mano teologinis požiūris yra teisingas, bet aš nemyliu, aš esu niekas.

Pažiūrėkime, kas parašyta 1 Korintiečiams 13 skyriuje, kurį jūs tikrai žinote. Paimkime jį eilutė po eilutės ir įsisąmoninkime, kas jame sakoma:

1 Korintiečiams 13:1

„Jeigu aš kalbu žmonių ir angelų kalbomis, bet neturiu meilės, esu kaip skambantis varis ar žvangantys cimbolai.“

Kai kurios denominacijos netiki kalbėjimu kitomis kalbomis. Kitos tiki. Jos susiduria tarpusavyje, pateikdamos begalę argumentų už ir prieš. Tarkime, kad aš suradau tiesą ir kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis. Tarkime, kad aš kalbėčiau kinų kalba, nors niekada

jos nemokėjau. Jei neturiu meilės, tai kas iš to? Aš esu niekas! Nulis! Dievui aš esu kaip metalas, skleidžiantis triukšmingus garsus. Net jei aš darau stebuklą, kalbėdamas kita kalba, kurios niekada nemokėjau, aš esu didelis nulis! Dabar pažiūrėkime iš kitos pusės: bet kas, turintis bent šiek tiek meilės, yra GERESNIS už mane, kuris padariau tokį stebuklą. Mažas vaikas, kuris pasidalijo savo pietumis su kitu vaiku, kuris neturėjo pietų, yra geresnis už mane!! Ar dabar suprantate, ką aš noriu pasakyti, kad svarbu tik mylėti vieni kitus, ir būtent tą meilę turėtume stengtis puoselėti visais įmanomais būdais? Pereikime prie 2 eilutės:

1 Korintiečiams 13:2

„Ir jei turiu pranašavimo dovaną ir suprantu visas paslaptis, ir turiu visą pažinimą; jei turiu visą tikėjimą, kad galiu kalnus perkelti, tačiau neturiu meilės, esu niekas.“

Paimkime tai, ką mums sako šis eilėraštis, žodis po žodžio, mano broliai ir seserys. Tarkime, aš darau stebuklus. Turiu tokį tikėjimą, kad galiu kalbėti kalnui ir jis pasitrauks! Be to, esu pranašas, žinantis visas paslaptis ir visą žinią. Galiu jums papasakoti jūsų praeitį ir ateitį, viską, ką Dievas atskleidė! Na, jei neturiu meilės, aš NIEKAS! Didžiulis nulis! Esu mažiausias Dievo Karalystėje. Esu vienas iš tų, kurie ateis paskutiniai, o ne pirmieji! Moteris, kuri užjautė savo seną sergantį kaimyną ir jam pagamino valgį, yra begalės kartų geresnė už mane, pranašą, stebukladarį, kalnų perkėlinėtoją! Ji bus viena iš pirmųjų Karalystėje, į kurią aš net nepateksiu! Net nepateksiu? Taip, nes tik išgyventa meilės tikėjimas gelbsti, o ne paprasčiausias intelektualus tikėjimas, kurį turi ir demonai! Bet jūs galite pasakyti: „Nesuprantu, nereikia perdėti. Kiekvienas, kuris daro tokius stebuklus, tikrai pateks į Dievo Karalystę!“. Tikrai? Tegul į tai atsako Viešpats:

Mato 7:21-23

„Ne kiekvienas, kuris man sako: „Viešpatie, Viešpatie!“, įeis į dangaus karalystę, bet tas, kuris vykdo valią mano Tėvo, kuris yra danguje. Daugelis man sakys aną dieną:

„Viešpatie, Viešpatie, argi mes nepranašavome Tavo vardu, argi neišvarinėjome demonų Tavo vardu, argi nedarėme daugybės stebuklų Tavo vardu?!“ Tada Aš jiems pareikšiu: „Aš niekuomet jūsų nepažinojau. Šalin nuo manęs, jūs piktadariai!“

Stebuklai, pranašystės, kalbėjimas kalbomis ir pan. nėra ženklai, kad mes perėjome iš mirties į gyvenimą. Ženklas yra Dievo valios vykdymas, o tos valios pagrindas – meilė vieni kitiems. Kaip sakė Viešpats:

Mato 22:35-40

„Ir vienas iš jų, Įstatymo mokytojas, mėgindamas Jį, paklausė: „Mokytojau, koks įsakymas yra didžiausias Įstatyme?“ Jėzus jam atsakė: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela ir visu savo protu“. Tai pirmasis ir didžiausias įsakymas. Antrasis – panašus į jį: „Mylėk savo artimą kaip save patį“. Šitais dviem įsakymais remiasi visas Įstatymas ir Pranašai“.

Kaip Paulius sako savo laiške galatams:

Galatams 5:13-14

„Jūs, broliai, esate pašaukti laisvei! Tikrai tenebūna ši laisvė proga kūnui, bet meile tarnaukite vieni kitiems. Juk visas įstatymas išsipildo viename žodyje: „Mylėk savo artimą kaip save patį“.

Meilė Dievui ir artimui yra tai, kas iš tiesų svarbu. Jei tai atimame, mums nelieka NIEKO! Bet eikime toliau, į kitą eilutę iš 1 Korintiečiams 13:

1 Korintiečiams 13:3

„Ir jei išdalinu vargšams pamaitinti visa, ką turiu, ir jeigu atiduodu savo kūną sudeginti, bet neturiu meilės, – man nėra iš to jokios naudos.“

Akivaizdu, kad čia kalbama apie veiksmus, atliktus be meilės ir gailestingumo. Dabar galite pasakyti: „Kaip aš galiu išdalinti viską vargšams arba atiduoti savo kūną sudeginti ir neturėti meilės?“ Na, tai yra įmanoma. Pavyzdžiui, kas būtų, jei aš atiduočiau savo kūną sudeginti, žinodamas, kad būsiu paskelbtas „šventuoju“ ir gerbiamas ateities kartų? Ką daryti, jei atiduočiau savo turtą vargšams, žinodamas, kad jie skleis gerąsias naujienas apie mano poelgius ir aš būsiu gerbiamas visų? Arba žinodamas, kad mano vardas bus išraižytas akmenyje, kad ateities kartos matytų ir gerbtų mano atminimą ir mano didžiuosius gerus darbus? Arba jei aš tai daryčiau tiesiog tam, kad galėčiau išbraukti tai iš savo sąrašo, arba manydamas, kad taip nusipirksiu Dievo palankumą? Pridėkime čia bet kokius kitus dalykus, kuriuos galime laikyti didžiais: mūsų pasninkavimus, dešimtinės davimą, Biblijos mokymąsi atmintinai ar dar kažką. Nė vienas iš šių dalykų man nepadėtų, jei motyvacija nebūtų meilė! Vienintelė motyvacija už visko, ką darau, turi būti meilė. Jei mane motyvuoja ne meilė ir tik meilė, tai, ką darau, neturi jokios vertės. Nepamirškime, kad net fariziejai mokėjo dešimtinę ir iš tikrųjų jie mokėjo dešimtinę iš visko! Bet jie neturėjo meilės! Dešimtinė jiems neturėjo jokio poveikio, nes trūko meilės. O kai trūksta meilės, aš, nepaisant savo stebuklų, tikėjimo, aukojimo ir heroizmo, esu niekas!

O štai kas yra meilė:

1 Korintiečiams 13:4-13

„Meilė kantri ir maloni, meilė nepavydi; meilė nesigiria ir neišpuiksta. Ji nesieltgia nepadoriai, neieško savo naudos, nepasiduoda piktumui, nemąsto piktai, nesidžiaugia neteisybe, džiaugiasi tiesa; visa pakenčia, visa tiki, viskuo viliasi ir visa ištveria. Meilė niekada nesibaigia. Baigsis pranašystės, paliaus kalbos, išnyks pažinimas, nes mes žinome iš dalies ir mes pranašaujame iš dalies. Bet kai ateis tobulumas, tai, kas iš dalies, pasibaigs. Kai buvau vaikas, kalbėjau kaip vaikas, supratau kaip vaikas, mąščiau kaip vaikas, bet tapęs vyru, palikau tai, kas vaikiška. Dabar mes matome kaip per stiklą,

miglotai, bet tada – veidas į veidą. Dabar žinau iš dalies, bet tada pažinsiu, kaip ir pats esu pažintas. **Taigi dabar pasilieka tikėjimas, viltis ir meilė – šis trejetas, bet didžiausia iš jų yra meilė.**"

Mano brangūs broliai ir seserys, didžiausia iš visų yra MEILĖ. Be meilės nėra krikščionybės. Mes perėjome iš mirties į gyvenimą, pasinaudodami apaštalo Jono fraze, jei turime meilę, net jei teologiškai klydome daugelyje dalykų. Bet jei nemylime, mes vis dar gyvename mirtyje, net jei teologiškai esame genijai ir viską darome teisingai. Net jei viską darau teologiškai teisingai, net jei pranašauju ir darau stebuklus, net jei atiduodu savo kūną sudeginti, jei neturiu meilės, aš esu didelis nulys. Įsisąmoninkime šią tiesą, atidėkime teologinius ginčus ir stenkimės tobulėti tame, kas iš tiesų svarbu: MEILĖJE.